

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2654/2023
17.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милић Милић, адвокат из ..., против туженог Града Крагујевца, Градске управе за комуналне и инспекцијске послове Крагујевац, кога заступа Градско правобранилаштво Града Крагујевца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1634/22 од 22.12.2022. године, у седници одржаној 17.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1634/22 од 22.12.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1634/22 од 22.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 680/20 од 17.12.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле, па је обавезан тужени да тужили на име накнаде штете настале применом поништених решења о распоређивању број ... од 15.05.2014. године и решења број ... од 09.06.2015. године, за период почев од 15.05.2015. године до 01.11.2015. године, исплати износ од 117.905,22 динара по основу разлике у плати и износ од 78.385,45 динара по основу затезне камате до дана вештачења тј. до 09.11.2021. године и износ затезне камате на основицу од 117.905,22 динара почев од дана вештачења тј. почев од 10.11.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да тужили на име накнаде штете настале применом поништених решења о распоређивању број ... од 15.05.2014. године и решења број ... од 09.06.2015. године, за период од 01.11.2015. године до 15.09.2018. године, исплати 619.281,16 динара по основу разлике у плати и износ од 289.209,86 динара по основу затезне камате до дана вештачења тј. до 09.11.2021. године и износ затезне камате на основицу од 619.281,16 динара почев од дана вештачења тј. почев од 10.11.2021. године. Ставом трећим изреке,

обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 25.329,29 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1634/22 од 22.12.2022. године, одбијена је као неосновна жалба туженог и потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев странака за исплату трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/2011... 18/2020) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије цени Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете због мање исплаћене плате у периоду од 15.05.2015. године до 15.09.2018. године, услед премештаја тужиље на друго радно место, на основу решења тужене број ... од 01.10.2014. године и решења бр. ... од 09.06.2015. године којим је одбијен приговор тужиље на решење о распоређивању од 01.10.2014. године, а која решења су поништена као незаконита правноснажном пресудом Основног суда у Крагујевцу П1-12/17 од 14.06.2017. године. Нижестепени судови су делимично усвојили тужбени захтев тужиље, и то за период од 15.05.2015. године до 01.11.2015. године, јер је тужиља услед незаконитих аката тужене претрпела штету у виду мање исплаћене плате, док су за период почев од 01.11.2015. године тужбени захтев тужиље одбили, имајући у виду да је тужиљи на основу Споразума о преузимању запосленог од 01.11.2015. године престао радни однос у Градској управи за комуналне и инспекцијске послове и иста са наведеним даном преузета и засновала радни однос на неодређено време у Градској управи за ванредне делатности, где јој је 01.11.2015. године донето ново решење о распоређивању и утврђивању коефицијента за обрачун плате, које тужиља није оспоравала, а тужена јој је у складу са наведеним пуноважним решењем вршила обрачун и исплату плате. Према становишту овог суда, о захтеву тужиље нижестепени судови су одлучили у складу са судском праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног и Врховног касационог суда у вези са применом одредбе члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, нити правних питања у интересу равноправности грађана, нема потребе за уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права права. Стога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужила је тужбу ради накнаде штете у овој парници поднела 22.07.2020. године, а вредност предмета спора 619.281,16 динара, који износ не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд оценио да је ревизија тужиле недозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић